

не умира. Ако той умира и послѣ трѣбва да търсишъ друго нѣкое, значи то не е било вѣрното лице. Туй лице не трѣбва да умира, трѣбва да бѣде безсмъртно. Човѣкъ, който умира, той е същество, у което нѣма любовъ. Това значи вѣченъ животъ, да познаваме Тебе Единнаго, Истиннаго Бога! Ако ти живѣешъ въ Бога, смъртъта е изключена за тебе.

И тѣй, този колективенъ животъ е необходимъ за вашитѣ нови схващания. Само по този начинъ вие ще можете да разрѣшите онѣзи дълбоки противорѣчия, които сега срѣщате въ живота си. За въ бѣдеще ще се родятъ още по-голямъ противорѣчия. Вие имате синове и дѣщери, но идватъ старини, а вашиятъ синъ се оженилъ, има си своя възлюбена; и дѣщеря ви се оженила, и тя си има свой възлюбенъ. Вие оставате самъ, и всички наоколо започватъ да си мислятъ: нека си замине този стариятъ. Вие чувствувате тѣзи тѣхни мисли, чувствувате, че ви negliжиратъ, че никой не се интересува за васъ. Знаете ли колко е тежко това състояние на единъ баща тѣй изоставенъ? Защо съ ви напуснали вашитѣ синове и дѣщери? — Понеже нѣмате любовъ къмъ Бога. Ако живѣете тѣй колективно, вие ще събудите съзнанието на вашитѣ синове и дѣщери, то ще се разшири, и тогава любовта и къмъ майката, и къмъ бащата, и къмъ приятеля ще има своето мѣсто. Въ нашата душа има мѣсто за всички. За всѣко живо същество има по едно свещено мѣсто въ нашата душа. И като дойде малката мушица, или малката пеперудка, ние ще я повикаме въ нашата градина, ще ѝ дадемъ мѣсто, ще я помилваме и